

Robek, Edmund

Słowo wstępne

Warszawskie Studia Pastoralne 10, 5-6

2009

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Słowo wstępne

Ks. prof. B. Mierzwiński, Kierownik Sekcji Teologii Pastoralnej na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, wskazuje na eklezjologiczny wymiar współczesnej teologii pastoralnej, która jest nauką o urzeczywistnianiu się Kościoła w terażniejszości. Urzeczywistnianie się Kościoła przybiera postać codziennego wzrastania w mocy Ducha Świętego poprzez głoszenie słowa, szafarstwo sakramentów i posługę miłości. Według definicji znajdującej się w *Leksykonie Teologii Pastoralnej* jest to nauka wypracowująca, w świetle Objawienia Bożego i analizy terażniejszej sytuacji Kościoła, zasady i dyrektywy pastoralne, według których Kościół w aktualnej sytuacji realizuje misję pośrednictwa zbawczego. Nawiązuje ona do definicji ks. prof. W. Piwowarskiego, według której teologia pastoralna to nauka zmierzająca za pomocą teologiczno-socjologicznej analizy konkretnej terażniejszej sytuacji Kościoła do wypracowania aktualnych modeli teologicznych oraz odpowiadających im imperatywów i programów działania, według których Kościół w tej konkretnej, terażniejszej sytuacji aktualizuje własną istotę, wypełniając misję pośrednictwa zbawczego. Mimo różnych definicji teologia pastoralna pozostaje nauką teologiczną o codziennym wzrastaniu Kościoła, w mocy Ducha Świętego, w kontekście historii. Teologia pastoralna nie jest tylko umiejętnością, zespołem wskazań, doświadczeń i metod. Ma status pełnoprawnej dyscypliny teologicznej, ponieważ czerpie z wiary zasady i kryteria działalności duszpasterskiej Kościoła w historii. Wśród tych zasad i kryteriów szczególnie ważne miejsce zajmuje ewangeliczne rozeznanie sytuacji społeczno-kulturalnej i kościelnej, w której prowadzona jest działalność duszpasterska (*Pastores dabo vobis*, 57). Ta definicja Jana Pawła II stresz-

cza główne przesłania referatów wygłoszonych na Sympozjum przygotowanym przez Sekcję Teologii Pastoralnej na UKSW. O organizacji tego sympozjum Czytelnicy dowiedzą się ze Słowa do uczestników sympozjum przygotowanego przez doktorantów: Ewę Skwarską, Monikę Sulej, o. Samuela Pacholskiego OSPPE. Zainteresowanie tematyką pastoralną przekłada się na nowe inicjatywy naukowe, dlatego w przyszłym roku akademickim Sekcja Teologii Pastoralnej przygotowuje kolejne sympozjum poświęcone rozwojowi teologii pastoralnej na UKSW. Ta inicjatywa naukowa całego zespołu Sekcji ma szansę przekształcić się w cykliczne spotkania naukowe pastoralistów i osób zainteresowanych tą problematyką.

Druga część kolejnego numeru *Warszawskich Studiów Pastoralnych* zawiera materiały naukowe, przygotowane przez profesorów Wydziału Teologicznego UKSW: ks. Czesław Parzyszek SAC, *Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego – wciąż aktualna propozycja pastoralna*; bp Andrzej F. Dziuba, *Ewangelizacja małżeństwa i rodziny*; ks. Kazimierz Matwiejuk, *Pastoralny wymiar kultu Najświętszego Serca Pana Jezusa*; ks. Jan Przybyłowski, *Organizm Kościoła Chrystusowego*. Tematyka artykułów ukazuje szeroką panoramę działań Kościoła, którego członkowie mogą korzystać zarówno z przygotowanych organizacyjnie i sformalizowanych sposobów wypełniania misji pastoralnej, jak również mogą wykazać się własną inicjatywą w realizowaniu praktyki eklezjalnej.

Na łamach *Warszawskich Studiów Pastoralnych* jest miejsce dla nowych Autorów, zwłaszcza z ośrodków naukowych, w których rodzą się nowe pomysły pastoralne i związane z nimi koncepcje prac naukowych. Publikacje naszego czasopisma stanowią nie tylko kopalnię wiedzy teologicznopastoralnej, ale ich zadaniem jest także pobudzanie do dyskusji, koordynowanie wymiany naukowej, inspirowanie nowych kierunków badań, a także umożliwianie pastoralistom polskim publikowania artykułów naukowych. Obecny, dziesiąty już numer tego periodyku, pokazuje, że dotychczasowi Autorzy potrafili wykorzystać możliwości naukowe związane z publikowaniem w tym czasopiśmie. Czekamy na nowych Autorów i ciekawe prace naukowe.

*ks. dr hab. Edmund Robek SAC
Przewodniczący zespołu redakcyjnego*